

Max en het Sinterk~~laas~~^{kat}feest

Dee
Folkert Oldersma

Illustraties: Floor van Ham

inkijkexemplaar

Folkert Oldersma

Max en het Sinterk~~raas~~^{kat}feest

Illustraties: Floor van Ham

Eerder verscheen van deze auteur bij Ambilicious:

‘Britta en Koen vieren de feestdagen’

‘Da’s geen kunst’

Eerste druk 2025

copyright tekst © Folkert Oldersma

copyright illustraties © Floor van Ham

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2025 Ambilicious, Waddinxveen

ISBN 978-94-93366-76-3 | NUR 227

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Max en het Sinterklaasfeest

Ambilicious Waddinxveen | Kalmthout

‘Kom je bij me spelen?’ vraagt Joey als hij met Max de school uitloopt.

‘Ik kan niet,’ antwoordt Max.

‘Dat zeg je steeds. Waarom nou niet?’

‘Ik heb met andere vrienden afgesproken.’

‘Met wie dan?’

‘Dat is geheim,’ antwoordt Max.

Direct daarop rent hij naar huis. Zo gaat dat nu al wekenlang.

Max heeft geen tijd om met Joey te spelen. En ook niet met de andere vriendjes van school.

Met zijn sleutel opent hij de voordeur en binnen roept hij naar boven: ‘Ik ben er weer.’

‘Oké,’ roept papa terug; die is boven aan het werk. ‘Pak maar wat te drinken.’

Daar heeft Max geen tijd voor. Hij houdt zijn jas aan en loopt door naar de tuin. Hij rent tot helemaal achterin.

Daar, vlak voor de sloot staat een houten schuur. Hij is goed verborgen. Er staan een haag en hoge struiken omheen. Je kunt het schuurtje bijna niet zien.

De papa en mama van Max zijn vergeten dat het er staat. Achter de heg is het gras erg hoog, bladdert de verf van de schuur en groeit er mos en gras op het dak. Tegen de muren kringelt klimop omhoog. De goten lekken en de ruiten zijn grijs van spinnenwebben en stof.

Toch moet Max hier zijn.

Deze plek is zijn grote geheim. Hier mogen geen andere kinderen komen. En papa en mama ook niet.

Max gaat naar binnen.

‘Ben je daar eindelijk?’ moppert Kat.

‘Ik moest naar school; dat weet je toch?’

‘Het is niet eerlijk,’ gaat Kat boos door.

‘Dat ik naar school moet?’ vraagt Max verbaasd. ‘Ik ben heus veel liever bij jullie.’

‘Dat bedoel ik niet,’ zegt Kat.

Weken terug ontdekte Max deze plek. Hij verveelde zich en trapte wat tegen een bal. Op een gegeven moment verdween de bal over de heg.

Max ging op zoek naar zijn bal en ontdekte het schuurtje. Nieuwsgierig stapte hij naar binnen.

Daarmee zorgde hij voor grote paniek. In het schuurtje waren heel veel dieren samengekomen.

Geschrokken keken die naar de verbaasde Max in de deuropening.

Kat blies boos.

Hond blafte en gromde.

Geit stond klaar om hem op de hoorns te nemen.

Sprakeloos bleef Max in de deuropening staan.

Toen begonnen de dieren met elkaar te praten. Over hem. En hij kon het verstaan. Verstaan! Hij! De dieren! Hij geloofde zijn eigen oren niet.

Het was geen geblaat, geblaf, gepiep en gemauw. Nee, hij hoorde woorden. Hij hoorde zinnen. Hij hoorde de piepende stem van Muis, de blaffende stem van Hond en de mauwende stem van Kat.

‘Dat is dat rotkind van het witte huis,’ zei Kat.

‘Moet ik hem bijten?’ vroeg Hond.

‘Ik wil hem wel een reuze trap verkopen,’ zei Ezel.

‘Ho, ho,’ zei Max snel. ‘Jullie moeten mij niet trappen, slaan of bijten. Ik zal jullie geen kwaad doen; ik ben geen rotkind. Toevallig niet.’

De dieren keken hem verrast aan. Zij verstonden Max ook. Dat mensenkind en zij konden dus met elkaar praten.

Vanaf dat moment is Max bevriend met de dieren. Die zijn niet langer bang voor hem.

In het schuurtje vol afgedankte rommel ontmoeten ze elkaar. Alle dieren uit de buurt komen er graag. De grote en kleine dieren. De dikke en dunne dieren. De huisdieren en de dieren die in het wild leven.

Het rare is dat Max de dieren alleen maar kan verstaan als hij in de buurt van de schuur is. Dat is een magische plek.

Op de boerderij, in de dierentuin of in het bos hoort hij geen woorden of zinnen. Daar hoort hij alleen maar gekakel, gefluit, gepiep, gebrul of gemiauw en geblaf.

Nu zijn alleen Geit en de mopperende Kat in de schuur.

‘Het is niet eerlijk,’ herhaalt Kat boos.

‘Wat is niet eerlijk, Kat?’ vraagt Max.

‘Net alsof wij dieren minder waard zijn,’ zegt Kat nog steeds boos.

‘Minder waard dan wie?’ vraagt Max.

‘Dan de mensen.’

‘Waarom zouden jullie minder waard zijn?’

‘Waarom komt hij alleen bij de mensen en niet bij ons?’

‘Over wie heb je het, Kat?’ vraagt Max.

‘Sinterklaas natuurlijk,’ antwoordt Kat kwaad.

‘Ben je boos op de Sint?’ vraagt Max verbaasd.

‘Natuurlijk ben ik boos op hem. Jullie smikkelen en smullen van de pepernoten en de marsepein. En jullie krijgen de mooiste cadeaus. Maar wij, wij dieren, worden door de Sint vergeten. Dat is toch niet eerlijk?’

‘Komt hij niet bij jullie langs?’ vraagt Max verbaasd.

‘Nee,’ zegt Kat. ‘O, dat maakt me zo boos. Het maakt me razend. Er moet snel iets gebeuren, anders knap ik nog uit elkaar van woede.’

‘Ja, dat kunnen we niet hebben. Misschien kun je een brief schrijven,’ stelt Max voor.

‘Ja, naar de politie. Moet je doen,’ zegt Geit.

‘Waarom naar de politie?’ vraagt Max verbaasd.

‘Omdat het zo oneerlijk is. De Sint hoort achter de tralies.’

‘Nee Geit, we schrijven een brief aan Sinterklaas.’

Kat begrijpt het. ‘Max heeft gelijk. Ik ga het meteen doen.’

Vijf minuten later fladdert Duif naar Spanje. Daar zal hij deze belangrijke brief naar de Sint brengen.